

Lunds universitet
Språk- och litteraturcentrum
Filmvetenskap
Handledare: Olof Hedling
2014-01-17

Agata Janczewska
FIVK01

“I think that I may be the voice of my
generation or at least a voice. Of a
generation.”

En receptionsanalys av TV-serien *Girls* utifrån ett
genusperspektiv

Innehåll

1. Inledning.....	1
2. Syfte, problemformulering och frågeställning.....	2
3. Material och källor.....	2
4. Disposition.....	3
5. Metod.....	3
6. Bilden av kvinnor i massmedia.....	4
7. Lena Dunham.....	6
8. <i>Girls</i>	6
9. Översikt av den amerikanska receptionen.....	7
10. Positiv reception i amerikanska tidningar.....	7
10.1 Real Girls.....	7
10.2 Sexy Girls.....	10
10.3 Smart Girl.....	11
11. Negativ Reception i amerikanska tidningar.....	13
11.1 White Girls.....	13
11.2 Spoiled girls.....	15
11.3 Sexy Girls?.....	17
12. Översikt av den svenska receptionen.....	22
13. Reception i svenska tidningar.....	22
13.1 <i>Dagens nyheter</i>	22
13.2 <i>Sydsvenskan</i>	23
13.3 <i>Svenska dagladet</i>	23
13.4 <i>Aftonbladet</i>	24
13.5 <i>Expressen</i>	25
13.6 <i>Göteborgs-posten</i>	25
14. Jämförelse av den amerikanska och svenska receptionen.....	26
15. Slutdiskussion.....	26
16. Käll- och litteraturförteckning.....	29
16.1 Tryckt material.....	29
16.2 Otryckt material.....	29

1. Inledning

När jag förra året snubblade över det första avsnittet av TV-serien *Girls* (Lena Dunham, 2012-) blev jag inte särskilt imponerad av den oerhört omtalade serien. Det första mötet med tjejerna lämnade inga spår efter sig och försvann fort ur mina tankar. Det tycktes vara ytterligare en TV-serie om en grupp unga kvinnor i New York, som tillbringar alla sina lediga stunder med att umgås med varandra och prata om ganska ointressanta ämnen på ett ytterst humoristiskt sätt. En relativt misslyckad blandning av *Sex and the City* (Darren Star, 1998-2004) och *Friends* (*Vänner*, David Crane, Marta Kaufmann, 1994-2004). Min åsikt förändrades snabbt när jag såg det andra avsnittet av TV-serien. Plötsligt förstod jag den enorma ”hype” och blev omedelbart en del av den. Många tankar for genom mitt huvud. Framförallt hur realistisk serien var jämfört med de serierna med kvinnor i centrum jag har sett på TV tidigare. Äntligen såg jag någonting som kändes äkta och jag upplevde situationer som kunde varit tagna ur mitt eget liv. Självfallet var jag medveten om att de realistiska scenerna blandades med fiktion, då serien kan klassas som en dramakomedi. Självt tyckte jag att den kombinationen fungerade väldigt bra, då den skapade en god balans. Det var enligt mig det som saknades och verkligen behövdes i dagens TV-utbud. Vi anses idag leva i ett jämställt samhälle, där båda könen har samma rättigheter och förutsättningar. Men om en tar en närmare titt på hur kvinnor representeras i media jämfört med män, känns inte det förra påståendet lika trovärdigt längre. Det är oftast populärkulturen som skapar dagens ideal eller rättare sagt förvränger det. I boken ”*Under det rosa täcket*” problematiserar Nina Björk vilken syn på kvinnan som präglar samhället och vad ordet kvinna egentligen står för. Hon skriver följande:

”I modemagasinen belägras kvinnokroppen och får bära en mening som säger: njutning, sexighet, hon som det är värt att titta på, hon som är värd att älskas för sin skönhet. Kvinnokroppen är en bild, ett objekt, en konstprodukt som vi åtrår – en bild som det krävs kroppsligt och estetiskt arbete för att uppfylla om man råkar vara född med det kön som har till uppgift att förverkliga denna bild.”¹

Girls-skaparen Lena Dunham har blivit hyllad för sin feministiska gärning och jag blev snabbt en av de som hyllade henne. Det intresse som serien förde med sig resulterade i att jag började läsa ett flertal recensioner av *Girls* och för första gången möttes jag av åsikter som skilde sig från mina egna. Jag blev fascinerad av det jag läste, men ifrågasatte samtidigt den negativa responsen, som sammanfattningsvis koncentrerade sig på den negativa förebilden

¹ Björk, Nina, *Under det rosa täcket: om kvinnlighetens vara och feministiska strategier*, [Ny utg.], Wahlström & Widstrand, Stockholm, 2013

Girls agerade för unga tjejer. Det var då idén att granska mottagandet av *Girls*, främst ur ett genusperspektiv, kom till mig för första gången. Jag vill skapa mig en större förståelse av orsakerna till kritiken.

2. Syfte, problemformulering och frågeställning

Huvudfokus i denna uppsats kommer att ligga vid att närmare undersöka mottagandet av TV-serien *Girls* med hjälp av tidningsrecensioner. Anledningen till detta är den blandade kritiken serien har fått sedan sitt första avsnitt. Syftet är att analysera grunderna till kritiken och studera dem ifrån ett genusperspektiv. Jag anser att en sådan analys är väldigt viktig i nuläget, eftersom att både TV-branschen och TV-utbudet är dominerat av manliga aktörer. Det är fortfarande väldigt sällsynt med både kvinnliga skapare och regissörer i TV- och filmbranschen. Koncentrationen kommer läggas vid bemötandet av TV-serien i de största amerikanska tidningarna för att sedan jämföra dem med svenska tidningar.

Under närläsningen av flera recensioner dyker följande frågeställningar upp:

- Påverkar recensenternas kön kritikens innehåll?
- Hur beskrivs de kvinnliga huvudkaraktärerna av recensenterna? Använder de sig av könsstereotyper och förvrängda representationer?
- Är det någon skillnad mellan svenska och amerikanska tidningar när det gäller mottagandet av TV-serien?
- Vilken kritik förekommer mest?

Ovanstående problemformuleringar kommer undersökas närmare i de olika avsnitten av uppsatsen. Det slutliga resultatet kommer sammanställt bilda en genomgående förståelse av mottagandet av *Girls* från ett genusperspektiv.

3. Material och källor

Mitt primärmaterial kommer att bestå av den första säsongen av TV-serien *Girls*. Jag har valt att koncentrera mig endast på den första säsongen av serien med vissa undantag. Anledningen till denna begränsning är att göra en tydlig avgränsning av de recensioner som ska analyseras senare i uppsatsen. Jag planerar att utgå från de största och mest lästa tidningarna och nättidningarna i USA. Anledningen till just det urvalet är att skapa en bra överblick av det mottagandet *Girls* har fått i Amerika, då de mest lästa tidningarna kan skapa en helhetsbild av den generella receptionen. De utvalda materialen är *USA Today*, *The New York Times*, *Los Angeles Times*, *The Washington Post*, *New York Daily News*, *New York Post*, *Chicago*

Tribune, *Newsday* och *The Huffington Post*. Målet är också att jämföra mottagandet med de mest lästa svenska tidningar som är *Dagens Nyheter*, *Sydsvenskan*, *Svenska Dagbladet*, *Aftonbladet*, *Expressen* och *Göteborgs-Posten*. Mitt sekundärmaterial kommer att bestå främst av böcker om media och genus, samt om könsrepresentationen i TV.

4. Disposition

Som en inledning till uppsatsen kommer jag skriva om bilden av kvinnor i media och sedan gå över till att presentera Lena Dunham och *Girls*. Vidare kommer jag att gå över till en sammanställd presentation av seriens mottagande i amerikanska tidskrifter. Senare är målet att ha två kapitel i uppsatsen, som kommer att bestå av positiv och negativ reception.

Kapitlen ska innehålla underrubriker som kommer ha som mål att behandla de synpunkter som recensenterna har diskuterat mest. I nästa kapitel av uppsatsen kommer den svenska receptionen av serien behandlas och innehålla underrubriker bestående av de svenska tidningarna. Slutligen kommer det sista kapitlet att bestå av en jämförelse av den svenska och amerikanska receptionen.

5. Metod

Målet med uppsatsen är att besvara bestämda frågeställningar genom en receptionsanalys av TV-serien *Girls*. Mottagandet kommer att undersökas med hjälp av artiklar från både amerikanska och svenska tidningar, som kommer att presenteras i avskilda rubriker.

Artiklarna kommer att studeras från ett genusperspektiv med hjälp av utvald litteratur med inriktning på genusanalys, samt studier inom detta ämne. För att förmedla recensenternas inställning till TV-serien på bästa möjliga sätt kommer jag under skrivandet skapa en översikt av recensionerna, då meningar tagna ur kontext kan lätt få en vinklad mening. Resultaten kommer slutligen sammanfattas för att i sista skedet av uppsatsen skapa en överblick över receptionen. Jag är medveten om att de utvalda artiklarna inte kommer ge ett heltäckande forskningsresultat, utan bara en liten del av det mottagandet *Girls* har fått sen den sändes på TV för första gången.

Anledningen till att receptionen ska analyseras från ett genusperspektiv är på grund av den ännu inte jämförda skildringen av kvinnor i media. "Det är inte alltid så lätt att genomsöka medierna. Ofta finns underliggande budskap och det kan vara svårt att formulera exakt vad det är man är kritisk mot" skriver Maria Jacobson och Anna Broman Norrby i boken "Allt är

möjligt: en handbok i mediekritik''.² Boken är en lärobok, men också ett hjälpmedel för att analysera media med genusperspektiv. Det som kommer att bli utgångspunkten för analysen är ifall recensenternas kommentarer präglas av könsstereotyper och förvrängda representationer. Jag kommer också göra ett försök att undersöka om recensenterna uppmärksammar att *Girls* är en serie gjord av en kvinna, om kvinnor och ifall det påverkar skribenternas inställning till serien. Ytterligare kommer jag att lägga fokus på vilket sätt kritiken framförs och ordvalet. I Leonor Camauër avhandling ''*Könskonstruktion, representation och den feministiska mediekritiken*'' skriver Camauër att kvinnorörelsen kämpar inte bara med ekonomisk och politisk jämlikhet utan också ''symboliska strider om den kulturella definitionen av kvinnlighet''. Hon påminner om ett ''centralt område inom ''slagfältet'' utgörs av massmedier, som ofta har varit och är föremål för feministisk kritik.''.³

6. Bilden av kvinnor i massmedia

För att uppnå en större förståelse av hur kvinnor har skildrats i massmedier ska den här delen av uppsatsen bestå av en redogörelse av kvinnans roll i medier genom tiderna med inriktning på TV, dvs. vilken bild av kvinnor har förmedlats genom media och vilka konsekvenser det har lett till. Gaye Tuchmans inleder sin avhandling ''*The symbolic annihilation of women by the mass media*'' med att skriva om att porträtteringen av könsrollerna i massmedia är ett politiskt, socialt och ekonomiskt ämne.⁴ Media har genom åren burit ett ansvar över den stereotypiska bilden människor har haft på kön. Forskningen kring genusrepresentationer i TV-program har pågått i fyra årtionden och indikerar att mediet är skyldigt till utövningen av diverse stereotypa avtryck av män och ännu mera av kvinnor skriver Barrie Gunter.⁵ Denna iakttagelse har understrukt en grad av oro kring det möjliga inflytande som TV-representationer har på människors tankar om kön. Sen 50-talet har olika projekt övervakats och bevisat att exempelvis, porträttering av män och kvinnor på TV är monotont stereotypisk.⁶ De insamlade bevisen från ett urval innehållsanalyser har starkt antytt att porträtteringen av kvinnor i prime-time TV tenderar att vara ogynnsamma och sakna balans i

² Jacobson, Maria & Broman Norrby, Anna, *Allt är möjligt: en handbok i mediekritik ; [tänk kritiskt, diskutera, säg ifrån]*, 3., [omarb. och utvidgade] uppl., Allt är möjligt, Göteborg, 2004, s. 50

³ (Camauër, Leonor, Kleberg, Madeleine & Lundgren, Kristina (red.), *Bromskloss och pådrivare: medier, genus och social förändring : [en antologi]*, Stockholms universitet, Journalistik, medier och kommunikation JMK, Stockholm, 2002, s. 10

⁴ Boyd-Barrett, Oliver & Newbold, Chris (red.), *Approaches to media: a reader*, Arnold, London, 1995, s. 406

⁵ Gunter, Barrie, *Television and gender representation*, John Libbey, London, 1995, s. 9

⁶ Ibid.

förhållande till skildringen av män, både gällande frekvensen med vilken kvinnliga karaktärer visar sig och i naturen av rollerna som de fördelas.⁷

I boken ”*Television and gender representation*” problematiserar Gunter den förvrängda bilden av kvinnor som TV visar och hur den påverkar människor. TVn anses vara ett väldigt kraftfullt medium som tilltalar stora delar av befolkningen. Den felaktiga synen på kön i media påverkar inte bara människors syn på deras egna kroppar utan kan också leda till ännu större konsekvenser än så. I artikeln ”The Role of the Mass Media in Promoting a Thin Standard of Bodily Attractiveness for Women” skriver Silverstein, Perdue, Peterson och Kelly att ätstörningar som anorexia eller fetma är mycket vanligare hos det kvinnliga könet. 90 % av anorexia-drabbade kvinnor och den extrema könsskillnaden är ännu mer synlig i det här fallet. Även om könsskillnaden kan bero på hormonella eller psykodynamiska faktorer har nyligen en ny förklaring som är baserad på kulturella faktorer uppmärksamats.⁸ Forskare har gjort en hypotes att socialiseringen och behandlingen av kvinnor i det amerikanska samhället har varit orsaken till kvinnors ätstörningar. Många olika mekanismer har föreslagits för att förklara den sexistiska behandlingen av kvinnor som kunde ha lett till ätstörningar, men inga har empiriskt testats.⁹ En hypotes har dock varit att kvinnor på 1900-talet lever under press att vara orealistiskt smala. Den generella tanken bakom detta är att kvinnor blir missnöjda med sina kroppar och drabbas av ätstörningar i svar på den extrema pressen från samhället.¹⁰

I artikeln genomförs fyra olika studier varav en av dem analyserar skillnader i vikten mellan manliga och kvinnliga tv-karaktärer. Undersökningen gjordes för att analysera tv-karaktärer som kan agera som förebilder. I fall kvinnliga skådespelare är smalare än de manliga, så är det mer troligtvis att kvinnor jämför sig med dem och vill vara smalare och känner sig oattraktiva. Det valdes ut 33 program med 221 karaktärer därutav 139 var män och 82 kvinnor. Resultatet bevisade en stor skillnad mellan könen då 69.1 procent av kvinnor beskrevs som smala men bara 17.5 procent av män fick samma beskrivning.¹¹ Däremot beskrevs hela 25.5 procent av män som tjocka men bara 5 procent av kvinnor fick samma

⁷ Ibid.

⁸ Silverstein Brett, Perdue Lauren, Peterson Barbara, Kelly Eileen, ”The Role of the Mass Media in Promoting a Thin Standard of Bodily Attractiveness for Women”, *Sex Roles*, May 1986, 14(9-10):519-532, s. 520

⁹ Ibid.

¹⁰ Ibid.

¹¹ Ibid.

bedömning.¹² Avslutningsvis, efter de fyra studierna kom författarna fram till att massmedia kan vara skyldiga till marknadsföringen av normen att magert är attraktivt.

7. Lena Dunham

Lena Dunham är född 1986 i New York och har studerat kreativt skrivande på Oberlin College i Ohio. Efter sin examen 2008 gjorde Dunham sin första långfilm *Tiny Furniture* (Lena Dunham, 2010) som blev uppmärksammad och vann priset för bäst berättande på South by Southwest-festivalen. Tidigt under 2012 accepterades Dunhams TV-serie *Girls* av TV-kanalen HBO och visades för första gången den 15e april 2012. Strax efter nominerades *Girls* för fem Emmys, varav de tog hem en, serien vann också två Golden Globes. I februari 2013 blev Dunham den första kvinnan någonsin att vinna Directors Guild Award för Outstanding Director för hennes TV-serie *Girls*.¹³

8. *Girls*

Girls såg dagens ljus en söndagskväll på HBO. Samarbetet mellan *Girls*-skaparen Lena Dunham och producenten Judd Apatow (*Bridesmaids*, *Anchorman*) började efter att Apatow såg *Tiny Furniture*. Han tyckte filmen var väldigt personlig, intim och att den berättade någonting viktigt.¹⁴ Deras samarbete resulterade med en kontrakt med kanalen HBO och en ljus framtid för *Girls*.

I *Girls* gör Dunham ett försök att skildra unga medelklasskvinnor som kämpar med att klara sig både ekonomiskt och emotionellt i storstaden. Handlingen kretsar främst runt kvinnornas vardagsproblem och relationer, men koncentrerar sig också på deras vänners liv. *Girls* utspelar sig i Greenpoint, Brooklyn, New York där åskådaren får följa med på allt från protagonisternas arbetsintervjuer till misslyckade kärleksmöten och maffiga Brooklynfester.

Huvudkaraktären Hannah (Lena Dunham) bor i Greenpoint, Brooklyn tillsammans med en av sina bästa vänner Marnie (Allison Williams). De är varandras motpoler både personlighets- och utseendemässigt. Hannah är en obetald praktikant sen två år tillbaka och under tiden har hon försökt att lyckas som författare, medan hennes föräldrar försörjt henne ekonomiskt. Under seriens gång träffar Hannah Adam (Adam Driver), som hon fort blir intresserad av, men förhållandet blir inte som hon har tänkt sig. Marnie däremot är i ett långvarigt förhållande med Charlie (Christopher Abbott) och i motsats till sin bästa vän jobbar hon på

¹² Ibid.

¹³ <http://www.deadline.com/2013/02/dga-awards-2013-winners-list-directors-guild-of-america/>

¹⁴ http://www.huffingtonpost.com/2012/04/11/judd-apatow-girls-lena-dunham_n_1416534.html

en glamourös konstgalleri. I första avsnittet av serien återvänder en gammal vän till Hannah Jessa (Jemima Kirke) till staden och bor hos sin kusin Shoshanna (Zosia Mamet), som inom kort blir en i gruppen.

9. Översikt av den amerikanska receptionen

De första tre avsnitten av *Girls* premiärvisades på South by Southwest-festivalen och fick redan då stor uppmärksamhet i media. TV-serien recenserades i de största amerikanska tidningarna innan den visades på TV för första gången, vilket måste ha hjälpt till att öka intresset och förväntningarna bland läsarna då 872,000 amerikaner tittade på premiäravsnittet.

Intresset ökade ännu mer bland recensenterna ju fler avsnitt som sändes på TV. Diskussioner om allt från Hannahs senaste sexäventyr till Shoshannas uttalande om *Sex and the City* började fylla tidningarnas sidor. Våldigt snabbt kunde en hitta debatter kring *Girls* inte bara på tidningars kultursidor, utan också i kända bloggar, krönikor och tidskrifter.

Under läsningen av recensionerna var det lätt att se vilka teman som väckte störst intresse hos skribenterna. Den mest återkommande negativa responsen handlade om avsaknaden av andra etniciteter i serien och osympatiska karaktärer som var omöjliga att relatera till, samt att seriens realistiska ton gjorde den ointressant och tråkig att titta på. De som hyllade TV-serien däremot beskrev den främst som verklighetstrogen och ärlig, samt revolutionerande i sin genre. Lena Dunham hyllades också för sin originalitet och sitt skarpa manusskrivande.

10. Positiv reception i amerikanska tidningar

10.1 Real Girls

I majoriteten av de utvalda artiklarna är åsikten att *Girls* är realistiskt den mest förekommande positiva responsen. Många av recensenterna tycker att serien på ett realistiskt sätt skildrar unga kvinnors liv, medan andra beskriver hur mycket de relatera till huvudkaraktärernas liv. Målet med den här delen av uppsatsen är att skapa en översikt av recensenternas uppfattning av TV-serien och redovisa hur och på vilket sätt de uttrycker sin beundran. För att uppnå detta har tre artiklar valts ut. Den första utvalda artikeln kommer från *New York Daily News* och är skriven av journalisten David Hinckley. Den andra artikeln som hyllar *Girls* realistiska inslag är från *Chicago Tribune* och är skriven av Meghan Daum. Den sista artikeln som ska studeras är skriven av Reachel Senatore för *Newsday*. Alla artiklarna är skrivna samma månad som seriens premiär.

I artikeln för *New York Daily News* jämför Hinckley *Girls* med andra TV-serier som visas på TV, dock så påpekar han att *Girls* skiljer sig från andra sitcoms. Den är bättre, smartare och ärligare än det vi ser på TV idag. Han går vidare med att berätta om inspirationen Dunham har fått från *Sex and the City* och senare beskriver han seriens protagonister med en neutral ton, då han bara beskriver deras sysselsättningar. Han tillägger snabbt att serien har en ”funny look” och kan ibland påminna om en reality show.¹⁵ Vidare så påpekar han att den skiljer sig mycket från andra sitcoms med sin skickliga och ärliga dialog, som anses otraditionell bland sitcoms. Han tar även upp att serien främst koncentrerar sig på tjejernas misslyckade situationer, samt relationer och förhållanden än tvärtom. Dunham betonar det absurda, men handskas också med viktiga teman som graviditet, tillägger han.¹⁶ Serien dramatiserar de åren som nästan alla kan komma ihåg skriver Hinckley avslutningsvis, tiden innan en får ett fast jobb eller träffar den rätta partnern. Hela artikeln präglas av en positiv och neutral inställning till både TV-serien som dess karaktärer.

I Daums artikel för *Chicago Tribune* inleder hon texten med egna berättelser om hur livet och samhället såg ut på tiden då hon var ungefär lika gammal som tjejerna i *Girls*. Det tidiga 90-talet bjöd på smutsiga lägenheter och kackerlackor. Aidskrisen hotade samhället och tillvaron hade en apokalyptisk beskaffenhet skriver Daum.¹⁷ Hon beskriver de krångliga jobbförhållanden och skyhöga studielånen som hon och hennes vänner kämpade med. Till slut tillägger hon att dagens 20-åringar trots allt har det mycket värre än de hade det på 90-talet. För att bevisa detta redovisar hon en studie som visar att bara 56 procent av de som gick ut skolan 2010, hittade ett jobb till våren 2011. Daum undrar hur de ska betala av studielånen och tillägger att en likadan lägenhet (med kackerlackor) förmodligen kostar tre gånger så mycket som det hon betalade.¹⁸ Näst introducerar Daum *Girls* för läsarna och skriver att serien behandlar just den beskrivna delen av ungdomskulturen. Hon fortsätter med att skriva att Dunham gör en rå skildring av de unga, urbana kvinnliga erfarenheterna, som vanligtvis brukar skildras i ”high gloss”.¹⁹ Serien påminner om *Sex and the City*, skriver Daum, men Carrie som var på gränsen att bli en karikatyr av sig själv, medan Hannah beskrivs av Daum på följande sätt ”... the fleshy, awkward and seriously cash-strapped Hannah is so real you

¹⁵ <http://www.nydailynews.com/entertainment/tv-movies/new-hbo-series-girls-features-characters-stumble-grope-start-life-article-1.1058717>

¹⁶ Ibid.

¹⁷ http://articles.chicagotribune.com/2012-04-13/news/ct-oped-0413-daum-20120413_1_job-interview-student-loan-lena-dunham

¹⁸ Ibid.

¹⁹ Ibid.

sometimes can only peer at her through your fingers.’’.²⁰ Avslutningsvis skriver Daum att serien har ansetts vara en vattendelare i sin vägran att objektifiera kvinnor. Med vad är utan tvekan mer radikalt, fortsätter Daum, är seriens vägran att romantisera ungdomen. I sin artikel försöker Daum att göra en skildring av hur besvärligt det kan bli när en är en 20-åring i ett samhälle med hög arbetslöshet och som befinner sig i en ekonomisk kris. Genom *Girls* kan en få en inblick i hur det är att fortfarande vara på jakt efter ett tillfredsställande jobb och ständigt behöva oroa sig för pengar och framtiden. Majoriteten av populära TV-serier skildrar redan framgångsrika människor med höga förutsättningar eller så pratas det aldrig om jobbförhållanden. Exempel på sådana serier är *The Big Bang Theory* (Chuck Lorre, Bill Prady, 2007-), *Two and a Half Man* (Chuck Lorre, Lee Aronsohn, 2003-) och *Modern Family* (Steven Levitan, Christopher Lloyd, 2009-).²¹ Bland de nämnda serierna kan *Girls* ses som någonting nyskapande i genren.

Däremot i Senatores artikel för *Newsday* fokuseras det på avsaknaden av andra etniciteter i TV-serien, vilket jag kommer att ta upp senare i uppsatsen. Trots den kritiken tillägger Senatore att hon tar serien för vad den är, en smart serie om och av tjejer i hennes ålder, som bor i hennes stad.²² I recensionens inledning skriver hon ’’I have to pause to admire her.’’.²³ Hon visar en uppskattning och beundran för Dunham genom att skriva att serien är ’’honest and ballsy’’.²⁴ och att det är fint att äntligen se en serie med lite mulliga huvudkaraktärer, ärliga sexscener och lägenheter skriver Senatore. Hon fortsätter med att skriva att serien inte bryter alla barriärer men att det är ett stort steg för de tjejer som letar efter någonting som skildrar tjejer på just detta realistiska sätt. Avslutningsvis skriver hon att redan efter ett avsnitt kunde hon inte låta bli att relatera till tjejerna i *Girls*. Hon har aldrig sett någonting så likt sitt eget liv på TV innan, de flesta rollerna för 24-åringar är inte ens skrivna eller spelade av 20-åringar avslutar hon.²⁵

Slutsatsen från de beskrivna artiklarna kan vara en indikation att *Girls* är en välanpassad TV-serie för människor i 20-årsåldern, som lever relativt lika liv som seriekaraktärerna, då en kan ta identifikationen till en helt ny nivå. *Girls* skildrar en begränsad målgrupp och en måste ha i åtanke samhälleliga och kulturella omständigheter, då allas liv omöjligtvis kan likna det som

²⁰ Ibid.

²¹ <http://www.tvguide.com/news/most-watched-tv-shows-top-25-2012-2013-1066503.aspx>

²² <http://www.newsday.com/entertainment/pop-cult-1.811972/girls-on-hbo-lacks-diversity-still-worth-watching-1.3685019>

²³ Ibid.

²⁴ Ibid.

²⁵ Ibid.

seriekaraktärerna lever. Series kan ses som realistisk då den trots allt skildrar en specifik grupp människor, vilket dock inte behöver betyda att alla åskådare kan eller måste relatera till det de ser.

10.2 Sexy Girls

Sexuella relationer och grafiskt sex är en väsentlig och omtalad del av *Girls* och har skildrats till störst del i negativa recensioner, där recensenterna verkar ha varit otåliga med att beskriva de sexuella förhållandena. Däremot recenser som ser scenerna med mer entusiasm har varit mer sparsamma med sina kommentarer. De har valt att inte skriva om de olika omständigheterna kring sexakterna, då tagna ur kontext kan anses vara grova eller motbjudande. I stället har recensenterna valt att lägga fokus på vad den visade sexualiteten resulterar i. I den här delen av uppsatsen kommer den positiva kritiken att redovisas genom en presentation av recensenternas föreställningar i anknytning till ämnet. Några av skribenterna kommenterar temat positivt men lägger ingen större betoning på ämnet och nämner det snabbt i texten. Exempelvis så skriver *Newsdays* Reachel Senatore att det är skönt att äntligen se sexscener som inte är välpolerade och att en slutligen kan betrakta sex så som det ser ut i verkligheten.²⁶ Däremot skriver Meghan Daum i sin artikel för *Chicago Tribune* om det pinsamma och föremjukande sexet som visas i TV-serien; senare påminner hon läsarna om att *Girls* inte objektifierar kvinnor. I artikeln för *Los Angeles Times* skriver Joy Press om den sexuella realismen en kan finna i *Girls*, men även i Dunhams förra film *Tiny Furniture*. Även om Dunhams kropp är mulligare än de vanliga skådespelerskornas i Hollywood, känner hon sig bekväm med att vara naken på TV. Hon skildrar sex som är långt ifrån det vanliga som en kan se på HBO avslutar Press.²⁷

Mary McNamara i recensionen för *Los Angeles Times* skriver att *Girls* skapar en bra uppfattning av den mörka postadolescenttiden, då allting känns anmärkningsvärt enkelt eller ständigt jobbigt.²⁸ Karaktärernas sexualitet är grafisk men långt ifrån att vara erotisk tillägger hon. ”She is a coveted creature, the girl on the edge of womanhood, almost as rare as a unicorn and just as difficult to capture on film.” fortsätter McNamara.²⁹ Hon skriver att det är svårt att porträttera någon som är på gränsen in till kvinnligheten utan att infantiliserar och erotisera, vilket Dunham lyckas att undvika. Kvinnor i 20-årsåldern gör människor nervösa

²⁶ <http://www.newsday.com/entertainment/pop-cult-1.811972/girls-on-hbo-lacks-diversity-still-worth-watching-1.3685019>

²⁷ <http://articles.latimes.com/2012/apr/08/entertainment/la-ca-lena-dunham-20120408>

²⁸ <http://articles.latimes.com/2012/apr/13/entertainment/la-et-girls-20120413>

²⁹ Ibid.

och därför är alla serier om sådana ämnen antingen nostalgiska eller skildrar äldre kvinnor, som i *Sex and the City*.³⁰ Hon avslutar diskussionen med att skriva att Dunham är mindre rädd för sig själv eller åskådarna än hon är för sin egen kropp, vilket visas i serien med ” non-Hollywood-ideal splendor”.³¹

Den sammanställda åsikten från skribenterna är att serien inte bara kan anses realistisk, men att även sexskildringarna är ärliga, grafiska men inte romantiserade. *Girls* gör ett försök att visa kvinnor och sex i ett mer realistiskt ljus, vilket är väldigt nödvändigt i dagens samhälle, speciellt i massmedia där kvinnor porträtteras på ett felaktigt sätt. Kvinnor som har kontakt med massmedier, som exempelvis filmer eller magasin är utsatta för en inkorrekt bild av kvinnan, då hon skildras som smal och okurvig.³² Trots att den normen kanske inte bara är marknadsförd av media och inte heller härstammar därifrån är TVs, filmers och tidningars popularitet så stor att media troligtvis är bland de mest inflytelserika främjarna av den smala kvinnonormen.³³ Om en har den beskrivna problematiken i åtanke är Dunhams villighet att visa sin ” bristfälliga” kropp i just grafiska sexscener ett steg närmare en normal kvinnonorm. En förändrad syn på den kvinnliga kroppen skulle kunna resultera i en hos kvinnor sundare förhållande till sin egen kropp. Silverstein, Perdue, Peterson och Kelly skriver att enligt deras uträkningar höjer populariteten av den smala normen sannolikheten att kvinnor drabbas av ätstörningar som jag nämner tidigare i uppsatsen.³⁴

10.3 Smart Girl

Det är inte bara innehållet i serien som har fått positiv respons i media men även Lena Dunhams skickliga manusskrivande. Många recensenter nämner hennes vassa skrivande och utöver det beskriver serien som smart och ärlig. Vissa skribenter har utförligt beskrivit deras synpunkter om Dunhams skrivande, medan andra har uttalat sig väldigt kort. Målet med den här delen av uppsatsen är att redovisa vad skribenterna har uppmärksammat med Dunhams skrivande och hur det har beskrivits i artiklarna. För att åstadkomma detta har jag valt ut tre olika artiklar från *Los Angeles Times* som är skrivna av Joy Press och Mary McNamara och Robert Biancos artikel för *USA Today*.

³⁰ Ibid.

³¹ <http://articles.latimes.com/2012/apr/13/entertainment/la-et-girls-20120413>

³² Silverstein Brett, Perdue Lauren, Peterson Barbara, Kelly Eileen, ”The Role of the Mass Media in Promoting a Thin Standard of Bodily Attractiveness for Women”, *Sex Roles*, May 1986, 14(9-10):519-532, s. 531

³³ Ibid.

³⁴ Ibid. s. 532

I artikeln för *Los Angeles Times* skriver Joy Press att Dunhams skrivande fyller en hos unga kvinnor känd lucka som har kommit utav en ålder med internets ”overshare” kultur. Kvinnor har längtat efter att få se röran som kan uppstå i ens liv realistiskt skildrat på TV, oavsett om det handlar om sexuell förvirring, experimenterade med droger, problem med uppfattningen av egna kroppen eller karriärmässiga misslyckanden.³⁵ Press uttrycker sig positivt om *Girls* och beskriver Hannah som en charmigt neurotisk hjältinna i stil med Woody Allen eller Richard Lewis. Förutom att skriva om själva TV-serien koncentrerar Press sig mycket på Dunham och beskriver hennes kreativa projekt från collegetiden. I ännu en artikel för *Los Angeles Times* skriver journalisten Mary McNamara att Dunham redan vid 25-årsåldern är skaparen och författaren av *Girls* och om, karriärmässigt, hennes egna post-college år skiljer sig radikalt från de av hennes karaktärer, den berusande blandningen av osäkerhet och självträffadighet, ”winsomeness” och okänslighet som fyller *Girls* verkar vara något nyskapande. Det skapar både en obestridlig styrka och en verklig brist – fast *Girls* är en väldigt smart serie är den svår att älska.³⁶ Vidare i artikeln skriver McNamara om vilken kvick och observant skribent Dunham är. Hon handskas skickligt med ögonblick av både sanning och skönhet och lämnar de över till hennes likartade starka rollbesättning skriver hon. Hennes dialog skiner över ett bekant men utforskat område.³⁷ Bianco skriver för *USA Today* att vuxna kan ha svårt att märka den uppfriskande bristen på anspråk i Dunhams arbete. Han fortsätter och skriver att hon inte påstår sig vara rösten av sin generation eller låtsats att hennes generation har ett monopol på förnuft eller problem. Hon skriver helt enkelt det hon vet och hon gör det otroligt väl avslutar Bianco.³⁸

Sammanfattningsvis kan en säga att recensenterna hyllar Dunham för hennes manusskrivande och även här tas diskussionen om serien realistiska ton upp. Utöver det uppmärksammas Dunham som skaparen och författaren bakom serien, vilket är väsentligt då majoriteten av människorna bakom kulisserna fortfarande är män. Organisationen Center for the Study of Women in Television & Film har gjort en undersökning om hur många kvinnor har varit anställda i TV-branschen i prime-time TV-serier mellan 2012-2013. Det är bara 24 procent kvinnor som är skapare, vilket är bara en 6-procentig ökning sen 1997-98.³⁹ 34 procent av manusförfattarna är kvinnor, vilket är en ökning på 14 procent sedan 1997-98 och bara 12

³⁵ <http://articles.latimes.com/2012/apr/08/entertainment/la-ca-lena-dunham-20120408>

³⁶ <http://articles.latimes.com/2012/apr/13/entertainment/la-et-girls-20120413>

³⁷ Ibid.

³⁸ <http://usatoday30.usatoday.com/life/television/reviews/story/2012-04-11/girls-hbo-review/54237154/1>

³⁹ Martha M. Lauzen, Ph.D., “Boxed In: Employment of Behind-the-Scenes and On-Screen Women in 2012-2013 Prime-time Television, 2013, s. 2

procent av de som regisserar TV-serier är kvinnor, vilket har ökat med bara fyra procent sen 1997-98.⁴⁰ Forskare har framställt hypoteser att närvaron av kvinnor som jobbar i högt uppsatta yrken bakom kulisserna skulle kunna resultera i bättre representationer av kvinnor och representationer av konflikter och lösningar skulle vara mer jämställda.⁴¹

11. Negativ reception i amerikanska tidningar

11.1 White Girls

Under en närläsning av ett antal amerikanska recensioner av *Girls* som skrevs samma månad som seriens premiär, med ett undantag då en artikel är skriven nio månader efter premiären, är det just en fråga som ständigt återkommer och det är frågan om avsaknaden av andra etniciteter i TV-serien. Journalister har olika inställningar till den idag så viktiga problematiken. Vissa av skribenterna koncentrerar sig främst på den enligt dem för vita rollbesättningen och nedvärderar serien pga det, medan andra nämner det kort. Förutom recensioner är det många krönikor och artiklar som har skrivits och flertalet privatpersoner som har uttalat sig kring frågan på bloggar. Jag hittade tre olika artiklar som hade avsaknaden av andra etniciteter som utgångspunkt. En utav artiklarna är från *New York Times* som är den mest internetbesökta dagstidningen i USA. Artikeln är skriven av Jon Caramanica. Ytterligare en artikel som lägger fokus på detta ämne och är skriven av Reachel Senatore hittade jag i *Newsday*, som 2009 utsågs till USAs 11:e största dagstidning. I en vidare sökning hittade jag en artikel skriven av Kareem Abdul-Jabbar på *The Huffington Post*, som idag är en av de största amerikanska nättidningarna. Anledningen till att Abdul-Jabbars artikel är med i uppsatsen fastän den recenserar andra säsongen av *Girls* är att då kommer en icke-vit karaktär in i bilden och jag ville se hur skribenten förhåller sig till detta.

Det som är gemensamt för de tre utvalda texterna är att de alla kritiserar Dunhams rollbesättning. Det som dock skiljer artiklarna från varandra är sättet texterna är skrivna på dvs. vad som tas upp utöver kritiken och recensenternas inställning till TV-serien. Reachel Senatore skriver en positiv recension av TV-serien, men nämner frånvaron av icke-vita. Inledningsvis introducerar hon Lena Dunham till läsarna och berättar att hon inte bara är seriens protagonist, utan också skaparen bakom den. Efter introduktionen där hon beskriver sin uppskattning för Dunham, skriver hon om seriens mest omtalade bristfällighet dvs. avsaknaden av andra etniciteter. Hon presenterar de olika argumenten som finns för och emot

⁴⁰ Ibid.

⁴¹ Gauntlett, David, *Media, gender and identity: an introduction*, New ed., Routledge, London, 2008, s. 64

dvs. att det inte går att komma undan serien brist på andra etniciteter, men å andra sidan påstår många att Dunham skriver om sina egna erfarenheter. Hon avslutar stycket med sin egna personliga åsikt; att det givetvis finns en stor del sanning i kritiken men att en enskild TV-serie inte kan bära vikten av orättvisan i hela TV-världen.⁴² Det som mest skiljer Senatores text från de andra skribenterna är hennes beundran för Dunham, samt den personliga relation till både serien och karaktärerna som hon beskriver i artikeln.

I sin artikel ”Broadcasting a World of Whiteness” lägger Jon Caramanica fokus på vitas dominans på TV. Inledningsvis skriver han att *Girls* bara är ett symptom, inte själva sjukdomen. *Girls* är bara en del av den stora debatten om etniciteter och representationer på TV.⁴³ Han diskuterar situationen ingående, samt jämför serien med andra populära sitcoms. Vidare påpekar Caramanica att majoriteten av alla sitcoms som visas på amerikansk TV saknar icke-vita karaktärer. Han ger exempel på TV-serier som *How I Met Your Mother* (Carter Bays, Craig Thomas, 2005-) och *Two and a Half Man* och undrar varför *Girls* skulle vara annorlunda. Caramanica pekar ut att problemet ofta ligger bakom bolagsdirektörer, då det är de som väljer ut de TV-serier som senare kommer att sändas på TV. Slutligen tillägger han att andra säsongen kommer kanske sträcka sig bortom de vita väggarna, men ifall det bara görs pga kritiken kan det misslyckas.⁴⁴ Caramanica avslutar stycket med ”What’s a worse fate: clumsy token diversity or honest whiteness?”.⁴⁵ Genom hela artikeln försöker Caramanica att problematisera den riktade kritiken mot *Girls*. Han presenterar liknande dilemma angående andra TV-serier och beskriver TV-bolagens roll i det hela. Precis som Senatore försöker han snarare att presentera problemet än att kritisera själva TV-serien.

I Abdul-Jabbars artikel frågar skribenten sig vad det är *Girls* vill berätta för oss. Han delar in sin text i fyra punkter, där varje står för någonting negativt relaterat till TV-serien. I den första punkten granskar han avsaknaden av andra etniciteter. Han inleder med att skriva ”Watching a full season could leave a viewer snow blind.”⁴⁶ I andra säsongen av *Girls* blir vi presenterade för en ny mörkhyad karaktär som Hannah inleder en relation med. *The Huffington Post* skribenten kommenterar detta genom att skriva att karaktären introduceras

⁴² <http://www.newsday.com/entertainment/pop-cult-1.811972/girls-on-hbo-lacks-diversity-still-worth-watching-1.3685019>

⁴³ <http://www.nytimes.com/2012/04/29/arts/television/hbos-girls-is-hardly-the-only-example-of-monochromatic-tv.html>

⁴⁴ Ibid.

⁴⁵ Ibid.

⁴⁶ http://www.huffingtonpost.com/kareem-abduljabbar/girls-review_b_2593756.html

som en ”jungle fever lover” och att ”A black dildo would have sufficed and cost less.”⁴⁷ Senare tillägger han att karaktärens närvaro kändes påtvingat och onödigt. Det som skiljer Abdul-Jabbars text från de andra två skribenterna är att han senare i artikeln kritiserar karaktärernas beteende och handlingar. Exempelvis att det pratas för mycket om sex. Hans kritik är riktad direkt mot Dunham.

Genom en närmare läsning av artiklarna kan en se en överblick över hur *Girls* och avsaknaden av andra etniciteter kommenteras i media. I *New York Times* och *Newsday* tas kritiken upp med anledning att belysa problemet, då den är relevant för vår tid. Många populära TV-serier lider av bristen på mångfald och det är därför det är viktigt att ta upp den problematiken eftersom att media har en sådan stor inflytelserik roll i samhället. I de nämnda artiklarna tas bara fakta upp för att skapa en helhetsbild av de olika representationerna i serien. Däremot i *The Huffington Posts* artikeln ser vi skribentens personliga åsikt, där han förutom bristen på icke-vita kritiserar kvinnornas uppförande, samt skaparen bakom serien. Skribentens fokus ligger på den kvinnliga regissören och rollbesättning, snarare än på serien som helhet.

11.2 Spoiled Girls

Skådespelerskornas föräldrar är framgångsrika människor inom branschen, deras riktiga liv är inte alls lika de liv karaktärerna i *Girls* lever och de är helt enkelt bortskämda. Det är kommentarerna som upprepas i de mer negativa recensionerna av *Girls*. Många av skribenterna jämför skådespelarnas liv med seriekaraktärernas fiktiva liv och använder det som ett negativt argument, som om det försämrade seriens kvalitet och trovärdighet. En skulle kunna tro att vissa recensenter har svårt att skilja på fiktion och verklighet. Målet med den här delen av uppsatsen att skapa en översikt över just den delen av kritiken. För att uppnå detta har jag valt fyra olika artiklar som skrevs mellan 12:e - 16:e april 2012. De utvalda artiklarna kommer från tidningarna *New York Times*, *The Washington Post* och *New York Post*.

Alessandra Stanley går rakt på sak och tar direkt upp sin egen åsikt om *Girls* i artikeln för *New York Times*. Hon påpekar att serien har tydliga paralleller med HBOs tidigare serie *Sex and the City* och att tv-serier om kvinnlig vänskap och romantiska besvikelser går hela vägen tillbaka till 40-talet.⁴⁸ Hon ser serien i ett bestämt ljus och placerar den i ett fack med andra

⁴⁷ Ibid.

⁴⁸ http://www.nytimes.com/2012/04/13/arts/television/lena-dunhams-girls-begins-on-hbo.html?_r=0

TV-serier som kretsar runt kvinnliga protagonister. Senare i artikeln understryker Stanley att Dunhams humor är bitter och osentimental nog att tilltala män, vilket förklarar arbetet med producenten Judd Apatow.⁴⁹ Vidare skriver hon att serien saknar munterheten av *2 Broke Girls* (Michael Patrick King och Whitney Cummings, 2001-) och *Whitney* (Whitney Cummings, 2011-2013), som är två TV-serier med kvinnliga karaktärer, inte alls lika *Girls* till berättelsen eller genren. Mot slutet av recensionen beskrivs skådespelarnas föräldrar. ”The actresses playing these true-to-life Gen Y losers are unusually privileged in real life” skriver Stanley och radar upp föräldrarnas yrken.⁵⁰ Sammanfattningsvis kan en säga att Stanleys fokus ligger på de negativa egenskaperna hos de kvinnliga protagonisterna och deras liv. Hon sätter *Girls* i samma kategori med andra TV-serier som har kvinnliga rollfigurer och därav kritiserar seriens för dess olikhet.

I sin recension ” HBO’s ‘Girls’: Smartly cracking Gen Y’s morose code” för *The Washington Post* gör Hank Stuever en redogörelse om vad som kännetecknar den nutida amerikanska ungdomen och hur Lena Dunham och hennes fiktiva karaktärer passar in i den beskrivna mallen. Inledningsvis ger Stuever sig in på att beskriva den första scenen i pilotavsnittet, där Hannahs föräldrar bestämmer sig för att inte längre försörja henne ekonomiskt, vilket tvingar henne att skaffa ett jobb för att överleva det kostsamma livet i New York. Han frågar sig vad som egentligen händer med en amerikan som aldrig växer upp och i vuxen ålder fortfarande förlitar sig på föräldrarnas goda vilja. Han kategoriserar den unga generationen amerikaner och skriver att så fort de får ett diplom och en räkning i handen är deras ”fairytale” över.⁵¹ I fråga om Dunhams föräldrar talar Stuever om för läsarna om hur framgångsrika människor de är och nämner också hennes tid i en privat skola på Manhattan. Längre fram i recensionen beskriver skribenten den så kallade Sofia Coppola-effekten, dvs att skådespelerskors föräldrar är framgångsrika inom konst-, TV- och musikbranschen, vilket han kommenterar följande ” Knowing these things has a way of making “Girls” that much more intriguing, and that much more annoying, as an already-narrow realm gets slightly more insular.”⁵² Sammantattningsvis är recension mer positiv än negativ då Stuever uttrycker sina kritiska åsikter om generationen Y är han också nyfiken på den. Precis som Hank Stuever skriver *New York Posts* Linda Stasi om inledningsscenen av *Girls* och tillägger att det leder Hannah till hysteri, för nu måste hon skaffa ett riktigt jobb. Hon fortsätter och skriver

⁴⁹ http://www.nytimes.com/2012/04/13/arts/television/lena-dunhams-girls-begins-on-hbo.html?_r=0

⁵⁰ Ibid.

⁵¹ http://www.washingtonpost.com/entertainment/tv/hbos-girls-smartly-cracking-gen-ys-morose-code/2012/04/13/gIQAKaX5ET_story.html

⁵² Ibid.

‘‘Interestingly, all the girls in ‘‘Girls’’ mimic their real-life privileged selves.’’.⁵³ Därefter som alla de tidigare nämnda recensenterna tar Stasi upp föräldrarnas yrken.

Andrea Peyser inleder sin recension i *New York Post* med hårda ord riktade mot TV-serien, vilket kommer redovisas i detalj i nästa del av uppsatsen. I sin artikel skriver hon ‘‘But the true message behind ‘‘Girls’’ is: If you want to succeed in big, bad New York, you don’t have to be beautiful or thin. Just make sure you have fabulous parents... Every cast member is an heiress.’’.⁵⁴ Och läsaren får slutligen veta vad skådespelerskorna jobbar med.

Själva faktumet att recensenterna så ofta tar upp föräldrarnas yrken är i sig inte anmärkningsvärt, däremot är sammanhanget i vilket det tas upp det intressanta. Det finns alltid en anledning varför just den informationen presenteras för läsarna och orsaken är ofta negativ. Kritiken riktas inte enbart på innehållet av TV-serien eller dess handling, men just på skådespelerskorna och deras liv. Kritikens centrala punkt är att skådespelerskorna (inte karaktärerna från serien) kommer från privilegierade bakgrunder. Främst så känns det som skribenterna har det väldigt lätt att blanda ihop fiktion och verklighet. De uttalar sig kritiskt om huvudkaraktärernas beteende i TV-serien. Senare gör de ett försök att ställa de fiktiva karaktärernas liv mot skådespelerskornas riktiga liv. Majoriteten av skribenterna använder det som en negativ argument för att få fram sin åsikt om att en framgångsrik person som Dunham eller hennes medarbetare inte kan skildra vanliga människors liv eftersom det är så annorlunda från deras ’’ privilegierade’’ verklighet. Samtidigt så finns det ingen som helst kritik riktad mot de manliga skådespelarna och ingen information om deras privata liv presenteras i artiklarna.

11.3 Sexy Girls?

I den här delen av analysen är ändamålet att redovisa hur ämnet sex och relationer diskuteras i recensionerna skrivna om *Girls*. Utöver det kommer jag också att redovisa vad recensenterna skriver om seriens protagonister med fokus på utseende. Koncentrationen kommer läggas på tre artiklar varav två av dem är skrivna samma månad som seriens premiär på HBO, medan den tredje är skriven ett år efteråt och av samma recensent som den ena artikeln. Anledningen till detta är att fler grafiska sexscener visas i senare avsnitt av säsongen och det intressanta är hur skribenten förhåller sig till detta. De utvalda artiklarna kommer

⁵³ <http://nypost.com/2012/04/13/the-golden-girls/>

⁵⁴ <http://nypost.com/2012/04/16/you-go-girls-far-far-away/>

återigen från *New York Times* och är skrivna av Alessandra Stanley och *New York Posts* artikel är skriven av Andrea Peyser.

I Alessandra Stanleys artikel för *New York Times* jämför hon serien med *Sex and the City* och påpekar att tv-serier om kvinnlig vänskap och romantiska besvikelser går tillbaka till 40-talet och Mary McCarthy's första novell, "The Company She Keeps" som präglas av en extraordnär ärlighet om sex.⁵⁵ Enligt Stanley är en av anledningarna till att *Girls* är förvirrande är för att den är en bitter påminnelse att mänsklighetens beteende inte förändras. Hon skriver vidare att var mycket sex på 60-talet, men inte mycket sexuell revolution. Hela pratet om jämställdhet, sexuell befrielse, självständighet och karaktärernas kärleksliv är inte mer tillfredsställande än deras morföräldrars. Deras förhoppningar är ännu lägre.⁵⁶ Dessutom skriver Stanley att Hannah inte är en passande hjältinna för en TV-serie och beskriver henne på följande sätt; "She is plain, unshapely and unpleasant in ways that are only occasionally endearing. She's a parasite sponging off her parents and a forgetful and sometimes unreliable friend."⁵⁷ Därtill kommer negativt laddade kommentarer om de övriga tre karaktärerna. Vidare kommenterar hon även sexet i *Girls* och beskriver det på följande sätt "Those sex scenes are shocking not because they are graphic, though they are, but because the sex is so unsexy: they are as clinical and coldly funny as the seduction scene of Dottie in McCarthy's novel "The Group."⁵⁸

I Andrea Peysers artikel för *New York Post* som nämns tidigare i uppsatsen kan en snabbt förstå hennes inställning till TV-serien. Peyser inleder artikeln med att skriva att perfekt fina och välanpassade kvinnor runt om i Amerika utsatte sig volontärt för en extrem session av förödmjukelse och degradering genom att se det första avsnittet av *Girls*.⁵⁹ Hon fortsätter och skriver att TV-serien är "lika lömsk och efterlängtd som en könssjukdom".⁶⁰ Hennes beskrivning av *Girls* är kritisk rakt genom och lägger mycket fokus på tjejernas utseende och seriens hatiska inställning gentemot män. "As it turns out, "Girls" is not really about girls at all — a species uniformly presented as neurotic sex toys or psycho man-eaters." Skriver Peyser.⁶¹ Hon fortsätter på samma spår och skriver att genom att låta fula tjejer ha sex med ännu fulare killar framstår det som "1950s method of bringing them down — by making

⁵⁵ <http://www.nytimes.com/2012/04/13/arts/television/lena-dunhams-girls-begins-on-hbo.html>

⁵⁶ Ibid.

⁵⁷ Ibid.

⁵⁸ Ibid.

⁵⁹ <http://nypost.com/2012/04/16/you-go-girls-far-far-away/>

⁶⁰ Ibid.

⁶¹ Ibid.

men sleep with other disgusting creeps.”⁶² Med tanke på att 50-talet var en väldigt konservativ tid i Amerika, då kvinnor var hemmafruar och män var borta och jobbade är recensenten svårbegriplig för att hon inte gör det tydligt vad 1950s betyder i hennes värld. Det som är dock mest överraskande i hela artikeln är Peysers påstående att *Girls* är som *Sex and the City*, fast för fula människor och hennes beskrivning av seriens protagonist ” a fat chick named Hannah ”.⁶³ Den genusstereotypen som Peyser måste basera sitt uttalande på kan spåras långt tillbaka i tiden och är fortfarande någonting som präglar vårt samhälle och är i vägen för en jämställd tillvaro. Cynthia Carter och Linda Steiner problematiserar den fortfarande existerande synen på kvinnor och lägger grunden till dess ursprung. ”Since 1959, the ‘Barbie’ doll has provided several generations of girls with an image of ‘ideal’ (white, heterosexual) femininity – a figure who is attractive, impossibly thin, long legged and big breasted...”⁶⁴. Vidare så beskriver Peyser Hannahs och hennes pojkvåns Adams relation med väldigt negativa ord. ” “He never texts me back,” desperate Hannah whines, before promptly being plopped on her stomach by Adam. Somehow, she manages to beg the guy to engage in an ordinary sex act, which is visible to the viewer in all its dimpled ugliness.”⁶⁵ Det centrala i skribentens yttrande är det ordvalet som väljs att använda för att beskriva den sexuella akten mellan Hannah och Adam och även hennes utseende. Lena Dunham som oftast agerar huvudrollen i de sexscener som visas i *Girls* är inte en konventionell skönhet och har beskrivits av Peyser som jag tidigare har nämnt ”fat chick”. I *Allt är möjligt: En handbok i mediekritik* skriver Jacobson och Broman Norrby:

” Vid Tiden för Allt är Möjligt start 1992 uppmärksammades mediernas bilder av magra kvinnor. Det talades om anorektiska modeller och bilderna anklagades för att medverka till att unga kvinnor fick ätstörningar. Samtidigt skapade de en ny norm för kvinnors kroppsstorlek. Det som förut betraktats som normalt sågs nu som övervikt. Det blev sexigt att vara mager...”⁶⁶

De negativa orden riktas även till en av Hannahs vänner Jessa som i första avsnittet avslöjar att hon är gravid. Peyser beskriver detta följande ”Jemima Kirke, the free-spirited baby sitter Jessa who comes to hate her whorishness through a “whoops!” pregnancy...”. Jessa som skildras som en öppen och sexuellt liberal kvinna i TV-serien (likaså Samantha Jones (Kim

⁶² <http://nypost.com/2012/04/16/you-go-girls-far-far-away/>

⁶³ Ibid.

⁶⁴ Carter, Cynthia & Steiner, Linda (red.), *Critical readings: media and gender*, Open Univ. Press, Maidenhead, 2004, s. 12

⁶⁵ <http://nypost.com/2012/04/16/you-go-girls-far-far-away/>

⁶⁶ Jacobson, Maria & Broman Norrby, Anna, *Allt är möjligt: en handbok i mediekritik ; [tänk kritiskt, diskutera, säg ifrån, 3., [omarb. och utvidgade] uppl., Allt är möjligt, Göteborg, 2004, s. 36*

Catrrall) i *Sex and the City*) uttrycker aldrig någon ånger för sin ”whorishness”. I det andra avsnittet av serien uttrycker Jessa en del av sina åsikter om sex och dejting och det lyder följande:

“I’m offended by all the ‘supposed to’s.’ I don’t like women telling other women what to do, or how to do it, or when to do it. Every time I have sex, it’s MY choice. And if I wanted to go on some dates, I would. But I don’t. Because they’re for lesbians.”⁶⁷

Skribentens uttalande kan ha påverkats av den konventionella bilden av kvinnor som presenteras i media idag, dvs att måste vara mager för att se bra ut. Det kan vara anledningen till varför sexakten har beskrivits som ful, då det inte är en konventionell skönhet som spelar huvudrollen. Peyser kunde också beskriva akten som ful utifrån annat än Hannah utseende, dock förändrar det inte faktumet att Hannah beskrivs med negativa ord.

Den tredje artikeln vid titeln ”Love Goddess? Never Saw That Coming” är hämtad från *New York Times* och är skriven av Alessandra Stanley, 11 månader efter seriens premiär. Stanley bevisar i artikeln att hon förstår syftet till Dunhams val att så ofta visa sin kropp under seriens gång, då hon i slutet av artikeln skriver att en kvinna inte behöver se ut som en fotomodell för att bli älskad, men hon kan vara galen, manipulativ, narcissistisk och hon kommer att bli älskad för det också tillägger hon.⁶⁸ Det intressanta är dock varför Stanley har trott från början att en kvinna måste se ut som fotomodell för att bli älskad av en annan människa. Texten präglas trots allt av kritiskt laddade uttalanden om de grafiska scenerna i TV-serien. Hon inleder sin text med att skriva att det mest anmärkningsvärda om säsongspremiären var att Lena Dunham behöll sina kläder på.⁶⁹ Hon fortsätter och skriver ” For once Lena Dunham’s unflinching, even defiant flaunting of physical imperfection was not on full display.”⁷⁰ Det finns uppenbarligen en sorts avsmak i Stanleys beskrivningar som kan grunda sig i Dunhams okonventionella utseende dvs. som jag har skrivit tidigare i uppsatsen att Dunham inte är mager. Även bilden som presenteras bredvid artikeln visar Hannah i profil och en kan konstatera att fotot inte presenterar henne i det bästa ljuset, då koncentrationen dras till hennes ”stora” kropp. Stanley fortsätter och skriver ” Unlike her friends Hannah

⁶⁷ *Girls. Säsong 1*, Warner Home Video, Solna, 2013

⁶⁸ <http://www.nytimes.com/2013/03/19/arts/television/lena-dunham-gives-girls-season-a-romantic-finale-on-hbo.html>

⁶⁹ Ibid.

⁷⁰ Ibid.

doesn't even have good looks or a flattering wardrobe; Ms. Dunham kept finding new ways to rub it in and make a virtue of it.”⁷¹

Sammantaget kan en påstå att Hannahs/ Dunhams utseende ligger till grunden av många kritiska åsikter serien har fått gällande dess sexscener. Recensenterna har dock kritiserat Hannahs/ Dunhams utseende inte bara utifrån sexscenerna, men även utan någon vidare anledning, vilket kan bekräftas genom deras ordval och det sätt de har valt att uttrycka sig på. Orden som skribenterna har använt för att beskriva Hannah/ Dunham är följande: alldaglig, icke-välformad, ful, tjock, inte passande för att vara med i en TV-serie och även hennes fysiska brist har nämnts. Utifrån de beskrivna artiklarna kan en komma fram till att de berörda recensenterna, som jag tidigare har antytt, förlitar sig på den stereotypa bilden av kvinnan som en så ofta ser i tidskrifter och givetvis på TV och film. Cynthia Carter och Linda Steiner beskriver den problematiska skildringen av kvinnor i media i sin bok *Critical Readings: Media and Gender*:

Girls were raised to be the consumers of the future – domestic caring, and objects of beauty – rather than producers. This idea was widely cultivated and promoted by newspapers and women's magazines. Continuing through the 20th century, the modern media contrasted good girls (pretty, quiet, sensitive, selfless and nurturing) with 'evil' girls, who are assertive, sexual, stubborn and selfish.⁷²

Frågan är om den genusstereotypa bilden av kvinnor är orsaken till att Dunham bedöms utifrån sitt utseende i artiklarna. Förmodligen, ja. Detta bevisar att vägen till jämställdhet, speciellt i media är lång. Då media anses vara en av de mest inflytelserika marknadsförarna av den stereotypiska bilden av kvinnor, är det särskilt viktigt för jämställdheten, att media slutar förmedla falska könsstereotyper. Redan på 60-talet började feministerna undersöka hur kvinnor porträtterades i media. Deras oro grundade sig i de sexistiska budskapen som förmedlades i media och hur de formerna socialiserade människor, speciellt barn, till att tänka att dikotomiserade och hierarkiska könsstereotyper var ”naturliga” och ”normala”.⁷³

Dikotomisering innebär att någonting delas in i två olika kategorier. Carter och Steiner beskriver en väldigt problematisk aspekt av de sociala medierna, om barn redan vid tidig

⁷¹ <http://www.nytimes.com/2013/03/19/arts/television/lena-dunham-gives-girls-season-a-romantic-finale-on-hbo.html>

⁷² Carter, Cynthia & Steiner, Linda (red.), *Critical readings: media and gender*, Open Univ. Press, Maidenhead, 2004, s. 12

⁷³ Ibid. s. 2

ålder blir presenterade de könsstereotyperna som media präglas av, kan det vara svårt att förändra dem i framtiden.

12. Översikt av den svenska receptionen

Det första avsnittet av *Girls* sändes i svensk TV i slutet av maj, 2012 på den svenska Canal Plus. I februari 2013 börjades TV-serien även sändas på SVT med ett eftersnack efter varje avsnitt, där Johanna Koljonen, Nour El-Refai och Linnea Wikblad diskuterar veckans höjdpunkter. Likadels som i Amerika, fylldes även svenska tidningar med recensioner och krönikor om *Girls*. De svenska recensionerna präglas av positivitet till tv-serien och Lena Dunham och det finns väldigt få negativa kommentarer. Recensenterna tar även upp vad *Girls* har blivit kritiserats för i amerikanska tidningar men majoriteten av dem försvarar TV-serien genom att exempelvis diskutera den amerikanska debattklimaten och vilka orsaker kan ligga bakom det dåliga mottagandet. På grund av bristen på negativ kritik och antalet artiklar kommer varje recension att beskrivas individuellt. Anledningen till de utförliga beskrivningarna är för att generera en full förståelse av det svenska mottagandet av *Girls* och skapa en grund till det senare jämförandet av den svenska och amerikanska receptionen. Recensioner har valts ut från de mest lästa tidningar i Sverige, dvs *Dagens Nyheter*, *Svenska Dagbladet*, *Sydsvenskan*, *Expressen*, *Aftonbladet* och *Göteborgs-posten*. Artiklarna skrevs i samband med seriens premiär i Sverige.

13. Reception i svenska tidningar

13.1 *Dagens Nyheter*

I Martin Gelins artikel för *Dagens Nyheter* växlar han mellan sina egna åsikter, sammanfattningar av det mottagandet som *Girls* har fått i amerikanska tidningar och Lena Dunhams egna uttalanden, samt historier från hennes liv. När det gäller den negativa responsen som TV-serien har fått i amerikanska tidningar pratar skribenten om de heta debatterna som växte i följd av seriens inriktning på högutbildade, privilegierade vita kvinnor i New York, därmed kom den negativa kritiken som handlar om avsaknaden av andra etniciteter. Gelin försvarar serien och framhäver att det årligen görs TV-serier om enbart vita män som umgås med andra vita män och inte blir kritiserade pga bristen av mångfald. Han skriver att det är ”talande för det amerikanska debattklimatet, framgångsrik ung kvinna måste liksom ifrågasättas för någonting. Hela Lena Dunham är lite för bra för att vara

sann.”⁷⁴ Utöver det har Gelin en väldigt positiv inställning till Dunham och *Girls*. Skildringen av en generation med relations- och kommunikationsproblem beskrivs av Gelin. Han tillägger också att det mest imponerande med *Girls* är dialogen. Den är inte bara rolig eller sorglig, men också sann skriver Gelin och tillägger att det är en grundläggande faktor i allt drama som skildrar vänskap och kärlek och är svår att lyckas med.⁷⁵

13.2 *Sydsvenskan*

Kirstin Nord skriver en recension för *Sydsvenskan* som består av jämförelser av *Girls* och *Sex and the City*, redogörelse av den amerikanska kritiken och givetvis Nords egna åsikter. Inledningsvis skriver hon att serien hade kunnat heta *Sex and the City* om Darren Star inte redan hade tagit titeln. Hon jämför TV-serierna och påstår att handlingen av de båda är lika, förutom att tjejerna i *Girls* är fortfarande i det stadiet av livet då de som söker jobb och sig själva. I *Sex and the City* pratade de om analsex och i *Girls* har de det skriver Nord.⁷⁶ *Girls* skiftar mellan drama och komedi påpekar hon och tillägger att många av scenerna i serien är pinsamt realistiska.⁷⁷ Vidare i recensionen påpekar Nord den kritiken som *Girls* har fått i Amerika och understryker att vartenda avsnitt har analyserats från A till Ö. Hon tar upp det positiva mottagandet serien har fått och citerar skribenten från *New York Magazine* som skriver att det grafiska sexet i *Girls* inte borde chockera åskådarna, vilket det tyvärr gör då vi lever i ett samhälle där folk är indränkta i Photoshop och botox.⁷⁸ Vidare tillägger Nord sin egen åsikt om Dunhams nakna scener i serien och skriver att hon visar en helt vanlig kropp, dvs inte enligt fotomodellmått. Slutligen skriver Nord om kritiken *Girls* fick i följd av bristen på mångfald. Hon avslutar recensionen med att Dunham själv har sagt att hon ska försöka få fler icke-vita karaktärer med i seriens andra säsong.

13.2 *Svenska Dagbladet*

“Hon skriver, producerar och spelar huvudrollen i den mest ärliga hipsterskildringen hittills. *Girls* ocensurerade porträtt av fyra tjejers tragikomiska New York-tillvaro, har fått 26-åriga Lena Dunham att erövra tv-serievärlden.”⁷⁹ Inleder Erik Augustin Parl sin recension av *Girls* för *Svenska Dagbladet*. Artikeln växlar mellan skribenternas egna åsikter, Dunhams egna uttalanden och slutligen beskriver han den amerikanska kritiken. Tidigt i artikeln skriver

⁷⁴ <http://www.dn.se/kultur-noje/film-tv/autentiska-samtal-bakom-succeserien-girls/>

⁷⁵ Ibid.

⁷⁶ <http://www.sydsvenskan.se/kultur--nojen/osminkat-nar-en-ny-generation-tar-over-stan/>

⁷⁷ Ibid.

⁷⁸ Ibid.

⁷⁹ http://www.svd.se/kultur/sex-misstag-i-city_7253485.svd

Parl att identifikationsfaktorn i *Girls* är stor och att det är det som serien lyckas bäst med, att just skildra unga kvinnor i storstaden New York. I motsats till tv-serier som *Sex and the City* och *Gossip Girl* (Stephanie Savage, Josh Schwartz, 2007-2012) skildrar *Girls* kvinnor och livet i New York på ett nytt sätt, Parl skriver följande:

”Hon har ingen egen inkomst alls och bor trångt med sin bästa vän i Brooklyn. När hon ser sig själv i spegeln är det inte idealkroppen som blickar tillbaka. Och hennes kille är en porrskadad klåpare. *Girls* visar även storstadens sötma, men perspektivet är alltid rått verklighetsförankrat och sällsynt befriat från schabloner. Det är riktiga kvinnor, vars val får verkliga konsekvenser.”⁸⁰

Vidare i artikeln beskriver han utförligt Dunhams tidigare projekt och utmärker hennes talang för humor. I den slutliga delen av artikeln tar han upp den negativa kritiken *Girls* har fått i Amerika. Här tas upp bristen av mångfald, men Parl försvarar serien genom att säga att hon skildrar den världen hon känner till och att det är just det som provocerar. Han påpekar också att debatten inte har uppstått kring serier som exempelvis *How I Met Your Mother*. Han avslutar diskussionen med att skriva ” Kanske är orsaken att Dunham är en ung kvinnlig auteur som har försökt bryta ner flera stereotyper och därmed förväntas pricka av alla på listan? ”.⁸¹

13.3 Aftonbladet

Madelaine Levy inleder artikeln med att berätta att en snabbt efter seriens början kunde se att *Girls* åskådare delades in i två kategorier. De som tycker om serien och anser att den är rolig, smart och skildrar kvinnor på ett helt nytt sätt och den andra gruppen som tycker serien är moraliserande, dystert och att många även tycker illa om faktumet att vissa skådespelare har kända föräldrar, ”som man nu kan kalla trummisen i *Bad Company* för känd” tillägger Levy.⁸² Vidare skriver hon att *Girls* är annorlunda från andra sitcoms som visas på TV och urskiljer serien från ” åh så gullsnuttiga serier” som *Modern Family* och *New Girl* (Elizabeth Meriwether, 2011-).⁸³ Hon spinner vidare på ämnet och påpekar att serien vågar handskas med kontroversiella ämnen som exempelvis abort eller könssjukdomar. ”Serien fångar tidsandan” genom att skildra de unga vuxna som länge jobbar utan lön för att i framtiden få ett bra CV och förhoppningsvis ett jobb skriver Levy.⁸⁴ I stället för att ha maffiga jobb får de massa kärlek, någonting Levy berömmar i artikeln. Hon påpekar att deras

⁸⁰ http://www.svd.se/kultur/sex-misstag-i-city_7253485.svd

⁸¹ Ibid.

⁸² <http://www.aftonbladet.se/kultur/article14882919.ab>

⁸³ Ibid.

⁸⁴ Ibid.

relationer känns ärliga och att en verkligen kan se att de älskar varandra. Dock nämner Levy att karaktärerna har svårt att uppskatta den kärleken de får och i stället går exempelvis Hannah hela tiden tillbaka till Adam som nedväderar henne om och om igen.⁸⁵ Hon tillägger att det trots allt känns typiskt för just den åldern, att välja fel. Avslutningsvis skriver hon att hon håller med den kritiken *Girls* har fått angående bristande manus. Jag har dock i min läsning av artiklarna inte funnit någon särskilt kritik mot Dunhams skrivande. Hon påpekar att Dunhams sätt att bygga upp humorn tilltalar en liten målgrupp, men utöver det är serien fortfarande unik.

13.4 *Expressen*

Salka Hallström Bornold inleder artikeln med två frågor. ”Får man vara lite ful i det här samhället? Lite naken, lite misslyckad?”. Svaret är att ja, det får man, i *Girls* är Lena Dunham alla tre.⁸⁶ Hon skildrar en ny generation, där Carrie från *Sex and the City* känns som den största ovännen, då deras liv skiljer sig så mycket ifrån varandra. Vidare skriver hon att det finns en poäng bakom de grafiska sexscenerna i *Girls*, dock har det fått några amerikanska kritiker djupt äcklade och det ”säger en del om det rådande klimatet. Man gissar att de saknar Carrie.” skriver Hallström Bornold.⁸⁷ Hon tillägger också att *Girls* har blivit jämfört med ”allt från HBO-serien *Homeland* (Howard Gordon och Alex Gansa, 2011) (eftersom hjältinnan är psyksjuk) till förmenta tjejkomedierna *2 Broke Girls* och *Whitney* (eftersom hjältinnorna är roliga)”. Återigen säger hon att det säger mycket om TV-klimatet som råder bland amerikanska tidningar. Hallström Bornold tycker att en snarare ska jämföra Dunham med Woody Allen, vilket kunde vara anledningen till artikelns rubrik ”Hannah och systrar” som anspelar på Allens oscarvinnande film. Avslutningsvis skriver hon att den första sexscenen i *Girls* ”är ett intelligent porträtt av könskrigets nollpunkt”.⁸⁸ Hon avslutar med att skriva ”Systerskap, gråzonsex och den havererade kvinnokampen - har det någonsin visats med den här sortens äkthet på tv? Det varken tror eller minns jag.”⁸⁹

13.5 *Göteborgs-posten*

I den korta recensionen av Johanna Hagström för *Göteborgs-posten* skriver hon att det är väldigt lätt att bli imponerad av *Girls* och Dunham. Hon skriver ”Hon är typ den coolaste personen i tv-världen just nu. Hon har skrivit manus, regisserat de första avsnitten och spelar

⁸⁵ <http://www.aftonbladet.se/kultur/article14882919.ab>

⁸⁶ <http://www.expressen.se/kultur/hannah-och-systrar/>

⁸⁷ Ibid.

⁸⁸ Ibid.

⁸⁹ Ibid.

huvudrollen som Hannah. För den insatsen har hon blivit halvt geniförklarad. Med rätta.”⁹⁰
Hon sammanfattar i slutet att det är skönt att se tjejer ”leva slyngelliv på ett sätt som i tv
vanligtvis är förbehållet män.”⁹¹

14. Jämförelse av den amerikanska och svenska receptionen

Sammanlagt har jag läst 19 recensioner varav sex var från svenska tidningar. Det finns stora och tydliga skillnader mellan den svenska och amerikanska kritiken. Den första och mest uppenbara olikheten är den nästan fullkomliga bristen på negativ kritik i svenska tidningar, då i jämförelse var majoriteten av de amerikanska skribenterna mer negativt inställda.

Sammanfattningsvis kan en säga att de amerikanska tidningarna bestod av mer blandade åsikter än de svenska. Det var få som amerikanska skribenter som var bara positivt inställda som i de svenska recensionerna. De amerikanska recensenterna var antingen bara negativa eller hade blandade åsikter. Majoriteten av de svenska recensenterna tog upp den negativa kritiken som *Girls* fick i Amerika och försvarade TV-serien. Skribenterna nämnde även den problematiska situationen som pågår i amerikansk media, dvs att orsaken till den kritiken som i *Girls* fick i Amerika kan till stor del vara pga Dunhams kön och utseende. De svenska skribenterna har i jämförelse med de amerikanska lagt större fokus, samt berömt Dunham för hennes genusmedvetna skildring av unga kvinnor och sex. Efter en närläsning av den svenska receptionen kan en lätt konstantera att *Girls* fort blev omtyckt i svensk media i jämförelse med den amerikanska. Svenska recensenter försvarade även *Girls* från de negativa kritiken serien fick till följd av bristen av icke-vita karaktärer. De har bla argumenterat att andra sitcoms som också lider av en brist på mångfald inte har fått liknande kritik. Recensenterna nämnde även att anledningen till den negativa kritiken kan grunda sig på det amerikanska debattklimatet och även Dunhams kön.

15. Slutdiskussion

Jag har i den här uppsatsen försökt att besvara mina frågeställningar genom att göra en sammanställning av den amerikanska och svenska receptionen av *Girls* och fastställa vilken kritik, både positiv och negativ, som har förekommit mest. Utöver det har jag under skrivandet av uppsatsen gjort ett försök att analysera innehållet av recensionerna utifrån ett genusperspektiv och försökt att applicera den på passande delar av recensenternas uttalanden och beskrivningar. Under skrivprocessen har jag hittat svar till mina frågeställningar, men

⁹⁰ <http://www.gp.se/kulturnoje/1.962624-johanna-hagstrom-hon-ar-det-nya-tv-geniet?m=print>

⁹¹ Ibid.

också uppmärksammat nya möjliga infallsvinklar som jag inte hade i åtanke vid skrivandets början. I den här sista delen av uppsatsen ska jag diskutera mina frågeställningar och presentera resultaten.

När jag bestämde mig för detta ämne var jag ganska säker på att jag skulle märka skillnader i artiklar som är skrivna av kvinnor eller män. Jag hade en föreställning om att vissa åsikter skulle förekomma oftare beroende på könet av recensenten. Efter att ha läst 19 artiklar från både Sverige och Amerika, utifrån ett genusperspektiv, har det varit svårt att märka några tecken som tyder på att skribentens kön hade någon påverkan alls på innehållet av texten eftersom att en inte kunde se någon fördelning mellan dem. Kvinnliga och manliga recensenter yttrade sig både negativt och positivt om TV-serien och inget kön tillhörde någon majoritet eller minoritet. Frågeställningens resultat blev positivt då mina förutsättningar inte blev besvarade. Möjligtvis hade en analys av fler än 19 artiklar gett ett annorlunda resultat, men i detta fall var det inte så.

Ett av de största målen med uppsatsen har varit att genom en receptionsanalys komma fram till vilken kritik som har varit den mest förekommande och utifrån det se vad det säger om mottagandet, främst från ett genusperspektiv med fokus på bilden av kvinnor i massmedia. När detta var uppnått var målet att jämföra resultatet från amerikanska tidningar med de svenska. Den delen av uppsatsen blev mer överraskande än jag hade tänkt mig. Majoriteten av den negativa amerikanska receptionen rörde sig kring Lena Dunham, de kvinnliga karaktärerna och deras liv, samt livsval. Det är inga recensenter som uttryckte sig negativt om de manliga karaktärerna i TV-serien, vilket är förvånande med tanke på den stora rollen de manliga huvudrollsinnehavarna har i serien. Förutom det positiva mottagandet som Dunham har fått angående sitt skrivande och den realistiska skildringen av unga kvinnor, har inga skribenter beskrivit exempelvis seriens stilmässiga innehåll. Däremot har svenska recensenter varit positivt inställda till både TV-serien och Dunham, vilket jag redovisar i den slutliga delen av uppsatsen. Skillnaden mellan svenska och amerikanska tidningar har varit enorm och med tanke på detta kan en se på vilket sätt de förhåller sig till serien, men speciellt till den kvinnliga rollbesättningen. Slutligen kan en säga att de svenska recensenterna har varit mer ”accepterande” av både Dunham och hennes avsikt med TV-serien än de amerikanska recensenterna har. Detta kan säga mycket om länderna i sig och visa en klar skillnad i det rådande debattklimatet.

En utav de viktigaste faktorerna i min analys har även varit att se hur kvinnorna i *Girls* har porträtterats av recensenterna. Jag försökte se i fall de har påverkats av den bilden av kvinnor som presenteras i media, det vill säga den stereotypa föreställningen av dem som jag har försökt att presentera i delen som handlar om bilden av kvinnor i media men även under skrivandets gång. Många av de amerikanska skribenterna har kritiserats Dunhams/ Hannahs utseende och beskrivit henne som exempelvis ful eller tjock och en del recensenter har även kritiserat den kvinnliga rollbesättningen utifrån deras privata liv. En del amerikanska och majoriteten av de svenska skribenterna har uttalat sig positivt om Dunham och hyllat hennes verklighetstroga skildring av kvinnor och även hennes vägran att objektifiera kvinnor.

I första avsnittet av *Girls* ber Hannah sina föräldrar om fortsatt ekonomiskt stöd genom att visa dem ett utkast från sin bok och säga: "I think that I may be the voice of my generation or at least a voice. Of a generation."⁹² Den meningen har varit i mina tankar under skrivprocessen, även om det var Hannahs och inte Dunhams ord. Uppsatsens mål är redan vid det här laget självklart men eftersom att jag har fokuserat på kvinnans bild i media, har Hannahs uttalande varit centralt för mig. Jag har med den här uppsatsen försökt att komma fram till vilken roll Lena Dunham och *Girls* har. Jag har koncentrerat mig på recensenternas kommentarer kring Dunham och seriens realistiska ton. Många recensenter, speciellt de svenska, har skrivit att Dunhams skildring av unga kvinnors liv har varit fullkomlig och nyskapande. Hon har enligt skribenterna skildrat det livet hon känner till. Som en recensent har skrivit har Dunham inte påstått att hon är rösten av sin generation, men i serien har hon visat att hon är bra på det hon har försökt att porträttera. En sista sak jag hade i åtanke när jag hörde Hannahs uttalande var att Dunham tillhör den lilla gruppen kvinnor som idag jobbar inom TV-branschen. Jag anser det vara väldigt viktigt att fler kvinnor ska få möjligheten att skapa egna TV-serier och även få fler chanser att jobba bakom kulisserna och utifrån det tycker jag att *Girls* och Dunham kan anses vara en röst, av en generation.

⁹² *Girls. Säsong 1*, Warner Home Video, Solna, 2013

16. Käll- och litteraturförteckning

16.1 Tryckt material

Barrie, *Television and gender representation*, John Libbey, London, 1995

Björk, Nina, *Under det rosa täcket: om kvinnlighetens vara och feministiska strategier*, [Ny utg.], Wahlström & Widstrand, Stockholm, 2013

Boyd-Barrett, Oliver & Newbold, Chris, "The symbolic annihilation of women by the mass media", i *Approaches to media: a reader*, red. Gaye Tuchman, Arnold, London, 1995

(Camauër, Leonor, Kleberg, Madeleine & Lundgren, Kristina, "Könskonstruktion, representation och den feministiska mediekritiken", i *Bromskloss och pådrivare: medier, genus och social förändring : [en antologi]*, red. Leonor Camauër, Stockholms universitet, Journalistik, medier och kommunikation JMK, Stockholm, 2002

Carter, Cynthia & Steiner, Linda (red.), *Critical readings: media and gender*, Open Univ. Press, Maidenhead, 2004

Jacobson, Maria & Broman Norrby, Anna, *Allt är möjligt: en handbok i mediekritik ; [tänk kritiskt, diskutera, säg ifrån, 3., [omarb. och utvidgade] uppl., Allt är möjligt, Göteborg, 2004*

Silverstein Brett, Perdue Lauren, Peterson Barbara, Kelly Eileen, "The Role of the Mass Media in Promoting a Thin Standard of Bodily Attractiveness for Women", *Sex Roles*, May 1986, 14(9-10):519-532

16.2 Otryckt material

Girls. Säsong 1, Warner Home Video, Solna, 2013

Martha M. Lauzen, Ph.D., "Boxed In: Employment of Behind-the-Scenes and On-Screen Women in 2012-2013 Prime-time Television, 2013, s. 2

<http://www.deadline.com/2013/02/dga-awards-2013-winners-list-directors-guild-of-america/>

http://www.huffingtonpost.com/2012/04/11/judd-apatow-girls-lena%20dunham_n_1416534.html

<http://www.tvguide.com/news/most-watched-tv-shows-top-25-2012-2013-1066503.aspx>

Abdul-Jabbar, Kareem, "Girls Just Wants to Have (White) Fun", hämtat från http://www.huffingtonpost.com/kareem-abduljabbar/girls-review_b_2593756.html (2013-12-22)

Bianco, Robert, "HBO's 'Girls': The scruffy side of the city", hämtat från <http://usatoday30.usatoday.com/life/television/reviews/story/2012-04-11/girls-hbo-review/54237154/1> (2013-12-22)

Caramanica, Jon, "Broadcasting a World of Whiteness", hämtat från <http://www.nytimes.com/2012/04/29/arts/television/hbos-girls-is-hardly-the-only-example-of-monochromatic-tv.html> (2013-12-22)

Daum, Meghan, "The radical message of 'Girls'", hämtat från http://articles.chicagotribune.com/2012-04-13/news/ct-oped-0413-daum-20120413_1_job-interview-student-loan-lena-dunham (2013-12-22)

Gelin, Martin, "Autentiska samtal bakom succéserien 'Girls'", hämtat från <http://www.dn.se/kultur-noje/film-tv/autentiska-samtal-bakom-succeserien-girls/> (2013-12-22)

Hagström, Johanna, "Hon är det nya tv-geniet", hämtat från <http://www.gp.se/kulturnoje/1.962624-johanna-hagstrom-hon-ar-det-nya-tv-geniet?m=print> (2012-12-22)

Hallström Bornold, Salka, "Hannah och systrar", hämtat från <http://www.expressen.se/kultur/hannah-och-systrar/> (2012-12-22)

Hinckley, David, "New HBO series 'Girls' features characters who stumble and grope as they start out in life", hämtat från <http://www.nydailynews.com/entertainment/tv-movies/new-hbo-series-girls-features-characters-stumble-grope-start-life-article-1.1058717> (2013-12-22)

Levy, Madelaine, "Ljummen 'Girls' vinner på orginalitet", hämtat från <http://www.aftonbladet.se/kultur/article14882919.ab> (2012-12-22)

McNamara, Mary, "Television review: 'Girls' a potent force but it's hard to love", hämtat från <http://articles.latimes.com/2012/apr/13/entertainment/la-et-girls-20120413> (2013-12-22)

Nord, Kirstin, "Osminkat när en ny generation tar över stan", hämtat från <http://www.sydsvenskan.se/kultur--nojen/osminkat-nar-en-ny-generation-tar-over-stan/> (2013-12-22)

Palm, Erik Augustin, "Sex & misstag i city", hämtat från http://www.svd.se/kultur/sex-misstag-i-city_7253485.svd (2012-12-22)

Peysner, Andrea, "You go, 'Girls' - far, far, away", hämtat från <http://nypost.com/2012/04/16/you-go-girls-far-far-away/> (2012-12-22)

Press, Joy, "Lena Dunham speaks uncomfortable truths about 'Girls'", hämtat från <http://articles.latimes.com/2012/apr/08/entertainment/la-ca-lena-dunham-20120408> (2013-12-22)

Senatore, Rachel, "'Girls' on HBO: Lacks diversity, still worth watching", hämtat från <http://www.newsday.com/entertainment/pop-cult-1.811972/girls-on-hbo-lacks-diversity-still-worth-watching-1.3685019> (2013-12-22)

Stanley, Alessandra, "Love Goddess? Never Saw That Coming", hämtat från <http://www.nytimes.com/2013/03/19/arts/television/lena-dunham-gives-girls-season-a-romantic-finale-on-hbo.html> (2013-12-22)

Stanley, Alessandra, "There's Sex, There's the City, but No Manolos", hämtat från http://www.nytimes.com/2012/04/13/arts/television/lena-dunhams-girls-begins-on-hbo.html?_r=0 (2013-12-22)

Stasi, Linda, "The golden 'Girls'", hämtat från <http://nypost.com/2012/04/13/the-golden-girls/> (2013-12-22)

Stuever, Hank, "HBO's 'Girls': Smartly cracking Gen Y's morose code", hämtat från http://www.washingtonpost.com/entertainment/tv/hbos-girls-smartly-cracking-gen-ys-morose-code/2012/04/13/gIQAKaX5ET_story.html (2013-12-22)